

152. Jeg havde min Vugge ved Nilens Bred.

153

Moderato.

(Moses.)

Chr. Barnekow.

1. Jeg hav - de min Vug - ge ved Ni - lens Bred, i et Haar hæng - te

Dø - den og Li - - vet, jeg vid - ste det ik - ke men

dog jeg græd, for jeg frøs un - der Flæ - gen og Si - - vet.

2. Min Vugge blev flyttet til Kongens Gaard,
Der jeg smilte ad Døden og Livet,
Jeg drømte mig salig i Ungdoms - Aar,
Dog var Lykken som Flægen og Sivet!

3. Det skrev med min Kjep jeg i Ørkens Sand,
Da graahærdet jeg saa mig tilbage,
Og vogtede Faar i et fremmed Land,
Efter Ungdommens kronede Dage.

4. Min Kjep blev dog bedre end Kongevaand,
Det Kong Pharao maatte vel sande:
Han dukked for Hyrden med Kjep i Haand,
Som en Sten i de mægtige Vande.

5. Hvor Hjorden jeg vogted, mens Haar blev graat,
Som en Konge mit Folk jeg gav Love,
Det aldrig kan glemmes, mens Hav er blaat,
Og mens Fuglene sjunge i Skove!

6. Jeg kom ikke ind i det favre Land,
Maatte lade med Synet mig nøje,
Men sank mine Ben i Ørkens Sand,
Som Syvstjernen dog tindred mit Øje!

7. Ebræernes Leder til Jordans Flod,
Gjennem Havets de brusende Bølger,
Den Kæmpe, som bedst under Solen stod,
Det er Navnet, som evig mig følger!

N. F. S. Grundtvig.